

15/06/2021.

Юлія Лизката. Чудова розповідь про справжні життєві цінності 🌸

Талина Дідук. Пані Талино! Творчої Вам подальшої наснаги!

10/08/2019.

***Вера Симоненко. Оповідання про вірність у коханні. Це покуття завжди надихає та підтримує нас. Талино Романівно, Ви зуміли так життєво передати покуття відданості у коханні :читаєш і душою прагнеш бути якомога більше часу серед ваших героїв. Дякую.

***Тетяна Колесник. Високі покуття. Справжнє кохання і вірність завжди поруч. Талино Романівно, дякую за можливість разом із героями твору доторкнутися до світлих покуттів.

***Світлана Мостовая. Яка ж прекрасна Ваша "Незабудка !!!" Хіба можна її забути? Неперевершено гарно.

Незабудка

Останній весняний день нависав над світом. Він п'янив спогадами й уселяв надію, що ось-ось на порозі постане рідна фігура, а життєдайний усміх вирветься таким довгоочікуваним: «Здрастуй, кохана. Я з тобою. Назавжди».

Це був день їхнього знайомства, сподівання на май-бутнє. Це було оте внутрішнє, з першого погляду... Якби не рішення брата піти контрактником на Схід, то зараз... Новина від рідних розвернула життя на сто вісімдесят градусів...

Марево. І так уже рік розлуки й місяці неспокою...

Ярина милувалася призахідним сонцем. Воно спокійно, без суети заповзало на сідало, обіцяючи завтрашній по-гідний день. Прощалося журливими пташиними переливами, які наостанок старалися ще догодити весні.

- Доню, так усі очі прогледити, - відірвала від споминів мати. - Скільки можна серце ятрити? Ярина відвела зір від споглядання за світилом і, залишивши задуму біля воріт, зайшла в хату. Знаючи крутий норов матері, дівчина не перечила їй, не вступала в дискусію щодо свого майбутнього - заміжжя.

Вона вміла чекати. На роду написано: то батька із заробітків, то брата зі східного краю, то коханого з північно-західної Європи.

Не роздягаючись, прилягла на диван, увімкнула телевізор. Чуже життя насувалося своїми радіощами й печаллями з кожного каналу, а вона шукала можливість знайти нішу для свого.

Останній весняний день тягнув за собою вервечку думок, які вимагали прийняття виважених рішень. Вона, скільки себе пам'ятає, прислухалася до порад батьків, але на цей раз не піддається на материні вмовляння.

- Для чого калічити свою долю? Для чого виходити заміж за нелюбого? - шукала відповідь дівчина.

У кімнату ввійшла мати. Ярина, згорнувшись клубочком, прикинулася, що спить.

Надія Петрівна взяла плед, прикрила спину доньки і присіла на стілець.

Жінка не знаходила місця, спостерігаючи, як її ясочка спала з лиця, замкнулася зі своїми переживаннями. Завжди життєрадісна, дівчина останнім часом узагалі нікуди не виходила з хати, уникала спілкування. Вона жила минулим. Коли розпитувала про причину, відповідала одноманітно: «Тенріх не дається чути».

- Знаю ціну чеканню, бо не один рік виплакувала очі за батьком твоїм, який потрапив у полон, коли служив в Афганістані, - згадувала. - Дочекалася. Не думала й не гадала, що й на твою долю випаде такий тягар.

Донька анічирк.

- Спиши, любда? - кинула погляд із надією, що та відгукнеться. - Я ж не ворог, хочу, щоб була при чоловікові. Вирішувати тобі, - змахувала сльози фартухом.

Ярина мовчала. Їй набридло доводити матері, що таке заміжжя не принесе щастя, а заради того, «що люди скажуть», не варто йти за нелюба, донька якого на три роки молодша за неї.

- Молодість спливе за водою, а потім будеш лікті кусати, коли молодші наступатимуть на п'яти. Та й мене роки додолу гнуть. То нічого, що Микола старший за тебе. Він знає по чім ківш лиха. Відтоді, як померла Славця - не з медом йому, - говорила монотонним голосом.

Ярина відмовчувалася. Вона ловила кожне слово, але не мала бажання підтримувати розмову. Буде стояти на своєму. Дочекається коханого.

- А що той чужак? - розмірковувала мати. - Наобіцяв три мішки гречаної вовни - й ні слуху, ні духу! Та є ж телефон, вайбер?! Мовчить,

безсовісний! То годинами не могли наговоритися, а то безвісти зник. Нащо було голову морочити?

Надія Петрівна, вимкнула телевізор, глянула на рідний клубочок.

- У дівках посивієш. Кому будеш потрібна? - на останок кинула жінка й виийшла з хати.

Як тільки мати зачинила двері, Ярина дала волю сльозам. Вони стікали розпачем і безвихіддю по щоці і зникали на сліпучо-білій батистовій кофті. Саме в ній Тенріх побачив її вперше. Забившись у куток, Ярина скизлила чайкою над минулим.

- Ні-ні! Він не з тих, хто забуває! - крізь тугу проби-вався промінчик надії. - Щось сталося. Серце не зрадить. Але чому мовчить?

Вона дістала планишет і вже за останній місяць сто-кратно переглядала світлини. Ловила погляд, який обпик на все життя, на губах відчувала отой перший поцілунок, який млосно пронизував тіло.

- Він не з тих, хто розкидається почуттями, - тішила себе дівчина. - Він відвертий, щирий, - згадала, як ділився переживаннями, втративши дружину й доньку в катастрофі...

Телена спогадів окутувала зранену душу Ярини. Вона зі всіх світлин знайшла найдорозжчу. На ній залишився щасливий усміх, коли її, українку, серед сотень дівчат було обрано весняною королевою. Саме Тенріх, фотограф, зафіксував мить, коли на англійському святі травневої королеви її одягали вінок із незабудок.

Спомин зажеврив ніжністю, коли згадала, як на другий день чоловік знайшов будинок, в якому мешкала Ярина, й віддав пакунок зі світлинами. До цих пір вона береже конверт, на якому українською мовою гарним чоловічим почерком виведено «Незабудці. З надією, що не забуде мене!»

- Так і не признався, як знайшов мене, - всміхнулася дівчина крізь спогад.

Ярина закінчила факультет іноземних мов. Із роботою не світило, а сидіти на плечах у батьків-пенсіонерів не хотілося. Богдан Тнатович якраз повернувся із заробітків.

- Здоров'я втратив, зате дітей вивчив, - хвалився. - Хоч вони не будуть бідувати, - тішився чоловік.

Однак не думалося, що й роботу не так легко знайти за спеціальністю. Спочатку син подався у світи, а так і Ярину потягнув за собою. Англія зманила не одну душу за далекий океан. Андрій, брат, працював на будівництві, а сестра найнялася гувернанткою в українську родину, яка на початку двотисячних емігрувала в Лондон. До неї

поставилися з довірою. Як дізналися, що знає чотири мови, то без місячного випробовування зразу ж обговорили всі умови.

Ярина старалася, в руках усе горіло. Емігранти тішилися такою робітницею. На свята вона отримувала дарунки.

- Серед чужих стаю своєю, - втішала батьків, коли ті розпитували про закордонне життя. - Підзароблю, а тоді й на дідишню, - обнадіювала рідних.

- Мало хто повертається із закордоння, - журилася Надія Петрівна, доглядаючи хворого чоловіка.

Богдан Тнатович утішав дружину, однак, виду не подавав, що і йому не з медом. Загубив здоров'я, а тепер ще й обузою на шию...

Не думали й не гадали, що біда підстерезе сім'ю й відчинить ворота не на одне подвір'я.

Андрій з Англії прямо на майдан подався. Тиждень проривався з Європи, щоб із друзями стати пліч-о-пліч. Не признавався батькам і Ярині наказував мовчати. Тільки смерть батька розкрила зговір дітей. Андрій на три дні вир-вався попрощатися, а сестра змушена була залишитися біля матері, яка подалася під тягарем горя.

Ярина перегорнула останню сторінку альбому. Зі світлини всміхався чорночубий красень-чоловік. Щира посмішка вигравала під чорними вусиками. Сіро-голубі очі випромінювали життєщастя.

- Такий не може зрадити! - твердо вирішила дівчина.

Це була світлина, подарована Генріхом, коли він проводжав її додому. Новина про смерть батька застала, коли закохані сиділи на березі озера і мріяли Україною. Виявляється, коханий із сім'ї емігрантів, у третьому коліні. У родині бережуть традиції, знають українську мову. Батьки багато розказували про країну, яку покинули предки, однак, ні разу там не були. Коли син показав світлинку Ярини зі свята, вони впізнали дівчину, гувернантку друзів. Це вони порадили йому віддати їй пакунок. А може це доля?!

І з тих пір вони мають спільну мрію! Україна!

Ярина тільки тепер помітила на тильному боці напис: «Не забудь мене, кохана! Навіки твій!»

За вікном світало. Перший літній день просився в кімнату щебетом соловейка.

- Ой, яка ти рання, пташко! - виглянула у вікно дівчина.

Раптом обізвався телефон. Із заставки світився радістю брат.

- Нарешті! - вхопила в руки й натиснула на кнопку з'єднання.

Яринко, - почула на іншому кінці рідний голос. - Що тобі наснилося?

- Та який тал сон? Я очей за ніч не зімкнула! - пожалілася братові.
- Так тобі і треба! - збуджено роздавалося навсідіч.
- А ти чого щастям заливаєшся? - поцікавилася сестра.
- Твоїм щастям, Яриночко! - жартуючи, не вгамову-вався Андрій. -

Зустрічай гостей сьогодні.

Дівчина від несподіванки присіла на стілець.

- Братику! Нарешті! Ото мама зрадіє! - сипала у слухавку радістю.

Вона повз вуха пропустила сказане Андрієм про її щастя.

- А де твоя радість? - запитав, навертаючи сестру до дійсності. - Чи ти вже згодилася за Миколу заміж?

Дівчина вибухнула ображено.

- І ти туди ж, патякало. Не наступай на мозоля. Знаєш, що мені не до жартів.

- Глуха тетеря! - тепер уже брат почав нервувати. - Тотуйте обід. І щоб борщ із варениками! - наказав.

Шум у слухавці обірвав розмову. Ярина складала докупи пазли розмови.

- Що це були за натяки? - прокручуючи діалог, міркувала.

Раптом знову зазвучав телефон. На заставці - усміхнений Андрій.

- Братику, щось я не второпаю, - почала, але почутий голос вибив землю з-під ніг: «Доброго ранку, Незабудко!»

... Літнє подвір'я наповнилося приємними клопотами: варилося, смажилось. За столом жінки ліпили вареники з різними начинками, однак, із сиром було найбільше. Дівчина виконувала спецзамовлення для європейця.

Сонце підпливало під обід. Ярина не знаходила собі місця.

- Може я щось недочула? - поглядаючи раз по раз на ворота, хвилювалася дівчина. - Незабудки!

Вона кинулася до хати, винесла вазу з квітами й поставила на стіл.

- Де борщиком пахне, там тебе й чекають, - донеслося від воріт.

На подвір'я, ділозубо виграваючи, зайшли Андрій і Тенріх. Мати підтюпцем подалася назустріч синові.

Ярина стояла, наче вкопана. Щоки налилися рум'янцем. Вона стільки разів уявляла зустріч, а тепер не може зрушити з місця. У голові пульсувало.

- Незабудко! Кохана! - підійшов Тенріх із букетом незабудок.

То була найщасливіша мить для дівчини. Лесть чутно вона промовила: «Коханий! Не забула! Діждалася!»

Надія Петрівна, лукаво поглядаючи на закоханих, промовила: «Так це той заморський принц, за яким ти сохла, доню?»

- Це моя доля, матусю, - відповіла Ярина, потоплюючи в щасті.

- Запрошую до столу, діти, - запросила жінка, знімаючи ледь помітну сльозу кінчиком хустини.

Тости́на затягнулася запівніч. З кожного кутка села заходили цікаві: хто з Андрієм про пережите поговорити, а хто на європейця подивитися.

- Таки варто було Ярині їхати в Європу, щоб щастя знайти, - перемикали кісточки сусідки.

Закохані не вступали в розмову. Вони, як тільки за-вершилася трапеза, шмигнули на озеро. Стара верба стала свідком спокути Тенріха, який випрошував прощення в Ярини за місяці мовчання. Піддавшись спокусі, він все-таки побував у пеклі війни. Ще до знайомства з Яриною, як тільки ворог накрив снарядами східний край, він вирішив будь-що потрапити в Україну. Після знайомства з Андрієм доклав чимало зусиль, щоб бути поряд. Мовчав, бо кохав. А на війні буває... Як на війні.

Ярина прийняла каяття. Уважно вислухавши, промовила: «Я тебе не забула!»

Вірність.